

- I₁ predstavi dejstvo D (zabava jutri zvečer) in svojo izjavo formulira kot povabilo;
- I₂ predstavitev I₁ prepozna kot povabilo in ga sprejme;
- I₃ podvomi v iskrenost I₂ in njegov sprejem povabila prikaže kot dvomljiv;
- I₂' nasprotuje I₃ in sprejem povabila dodatno podkrepi z obljubo prihoda.

Oglejmo si pomembnost polifone analize (oz. zavedanja možnosti, da bi konkretni diskurzivni fragment, s katerim imamo opraviti, utegnil imeti polifono interpretacijo) na še enem primeru. Ena Ducrotovih najslovitějšíh analiz je analiza pragmatične uporabe francoskega prislova »tousjours«⁶ (Cadiot idr., 1985). Recimo, da imamo opraviti s takim argumentativnim nizom:

(96) Allons au bistro. On y sera *tousjours* au chaud.
 »Pojdimo v bistro. Tam nam bo *vsaj* toplo.«

Po Ducrotu lahko v tem argumentativnem nizu razločimo ne le dva, temveč kar pet izjavljalcev (I):

- I₁ predstavi dejstvo D, v našem primeru lastnost L (toploto) objekta O (bistroja): »V bistroju je toplo«, hkrati pa predstavi to lastnost (toploto) kot prednost objekta O;
- I₂ uporabi lastnost L kot argument za sklep S: »Pojdimo v bistro«;
- I₃ predstavi lastnost L kot le šibko prednost objekta O;
- I₄ to šibkost predstavi kot šibkost, ki dejstvu D odvzame sleherno argumentativno vrednost, posledica tega pa je zavrnitev stališča I₂;
- I₅, po drugi strani, meni, da je lastnost L, čeprav zgolj šibka prednost, še vedno zadosten argument za sklep S (»Tudi majhna prednost je boljša kot nič«), s čimer zavrne stališče I₄.

En argumentativni členek, pet izjavljalcev in ključno vprašanje: ali sploh obstaja zgornja meja števila izjavljalcev, ki jih lahko razločimo v posamezni izjavi ali argumentativnem nizu? Ducrotov odgovor je (v principu): ne. Število izjavljalcev je lahko neomejeno. Sami menimo, da moramo

6 Najpogosteje ga prevajamo kot »vedno«, »še vedno«, v nekaterih specifičnih pragmatičnih rabah (kakršna je naša) pa tudi kot »vsaj« (s čimer vseh rab, seveda, nismo izčrpali).